Krapotkine

1. aarg. Nr. 12.

Anarkisten

Utkommer vær 14. dag

Abonnement mottas paa postkontorer i in- og utlan. I Kr.a: Vibes g. 8, 4. et. og Storgaten 20, 4. etg.

Koster 40øre kvartalet

Redaktør: KRISTOFER HANSTEEN, Vibes gate 8, 4. etg.

Tirsdag 24. oktober.

„Anarkisten" er atter blit forsinket. Vi vil be vore læsere unskylle dette. Bladet har som alle, naar de bejynnes, økonomiske vanskeliheter at kjæmpe med. Bladet baade redigeres og sættes ved frivilli, ubetalt arbeide, og da „En oprørers or" av Krapotkin, utkommer paa samme maate, rækker vi ikke alt til den fastsatte tid.

Gives der noet socialt spørsmaal i Norge?

(Fortsat).

Vi kom i forje nummer til det resultat, at bønnerne, naar der kommer jernbane til de distrikter, vor joren ikke dyrkes tilfredsstillende, sansynlivis vil kunne drive det til at faa sin jor noenlunne vel dyrket, og at de ved at være villie til at sælle en arbeider tomt til hus og kansje ossaa jor til 1 eller 2 kjør, vil kunne faa lanarbeidere i bygderne, som de vil kunne betale, naar de faar sine produkter sikkert avsat. Man skulle saa tro, at joreierne skulle kunne holle sei fra unnergang, vis intet annet kommer til.

Men der kommer noet annet til. Joreierne er frykteli forjællet. Omtrent 49 pct. av lannets joregos er pantsat til hypotekbanken alene. En betydeli del av de jenværende 51 pct. er pantsat til sparebanker og en del er ossaa stillet som pant for laan og jæl enkelte personer imellem. Vor stor del av joregosset der er pantsat paa de to sistnævnte maater, vet vi ikke i tal, men vi tar vist ikke for stærkt i, naar vi sætter, at kun $^{1}/_{3}$ av lannets joregos ikke er pantsat.

Man ser uavladeli, at joreiere gaar fallit; men selv der, vor fallitten ungaaes, fornyes jællen stadi. Efter de arvelove, som har jælt i den siste menneskealder, skal jo envær ælste søn eller datter, der overtar gaaren efter faren, betale vær av de øvrie søskene likesaa meget, som han selv beholler. Vor der er 4 søskene, skal vær av de 3 ha utbetalt $^{1}/_{4}$ av gaarens værdi av den ælste, om han overtar gaaren. Dette utbetales de tre søskene kontant, og penge skaffes tilveie ved hypotekbanklaan mot pant i gaaren. Saaledes maa envær joreier, der har arvet sin jor og ikke er eneste barn, arbeide resten av sit liv for at klare sin jæl til hypotekbanken. Klarer han den før sin død, maa hans barn, der tar gaaren, bejynne paa samme vis. Dette er det, der mest karakteriserer nutidens joreiere.

En joreier, der har at betale og avdrag av et laan, lik $^{2}/_{3}$ eller $^{3}/_{4}$ eller kansje $^{7}/_{8}$ av sin jors værdi, er naturlivis altid uten kontanter; men for at klare sei maa han stadi drive sit jorbruk tidsmæssi og hertil kræves pengeutlæg. Om han derfor klarer neet av sin oprindelie jæl, maa han meget ofte benytte dette til at faa optat nyt laan for at kunne drive gaaren. Ossaa dette jør, at svært mange joreiere efterlater jæl til sine arvinger.

Klarer en joreier ikke sin jæl før sin død, og han har endel børn, er altsaa det, hans børn faar at dele, mindre en gaarens værdi, mindre en det, det forje slægtled fik; og den, som overtar gaaren, maa bejynne med større jæl en faren. Har faren arbeidet gaaren op i sin tid, saa at joren har faat større værdi, kan dette jælpe til, at børnene allikevel faar saa meget at dele som det forje slægtled; men det redder ikke sønnen fra at bejynne med en større brøkdel av gaaren pantsat, en faren bejynte med, da det invunne fordeles paa alle søskene, altsaa forstørrer det laan, som den, der overtar gaaren, maa opta, mens farens efterlatte jæl blir paa gaaren. Og mange, kansje flertallet av joreiere efterlater sei noen jæl til sine børn, mange jæl, som er stor efter gaarens værdi. Derfor blir de procent av Norges jor, som er pantsat, vært aar flere, statistiken viser en jevn stigning. For at ungaa at komme i dette forjællede forhol, ser man, at de unge ælste joreiersønner og døtre foretar forsjellie ting. Unnertiden hænner det, at de simpelthen sætter noklen i døren og reiser væk, til Amerika eller mindre langt. Meget ofte averterer de kun gaaren tilsalgs. Saaledes hænte nyli i en Tronjemsbygd, at haldelen av joren var tilsalgs; men joren fant ikke kjøpere. Den, som skrev om det i avisen, erklærte, at aarsaken var, at joren var saa belagt med jælshæftelser, at de unge gaarbrukerbørn ikke fant vilkaarene saadanne, at de ville overta gaaren. Sansynlivis har de fleste dog tilsist maattet bite i det sure æple og driver nu sine gaare unner vilkaar, som de selv fant uantagelie. Men ofte blir ossaa gaarene solt; de kjøpes av folk, der har saa mange kontante penge, at de kan betale saa meget, at vilkaarene hæver sei over det uantagelie. Naar saa kjøperen dør, maa det barn, der overtar gaaren ved arvens deling, stife ny jæl, vis ikke stillingen for disse børn ved farens efterlatte jæl er likesaa daarli som for den forje eiers børn. Ikke sjellen foretrækker de jorarveberettiete at dele joren med sine søskene fremfor at faa hele gaaren og stifte jæl for at klare søskenene. Man ser saaledes ofte 3 eller 5 smaa gaare med samme navn ligge ved side av værandre, vor der før kun var en gaar. Derved holles joren fri for jælsforøkelse, som overstiger dens bæreevne, for det slægtled; men det næste slægtled kan ikke dele jorlapperne mere, og de fem, der vær overtar en gaar, maa stifte ny jæl, vis de har søskene. Denne deling av gaarene har mange glædet sei over. [illegible] de smaa gaarbrukere er nøt til at dyrke vær flæk av joren got for at kunne klare sei, og saadan deling er derfor blit anbefalet anvent oftere, da man ikke sjellen ser, at store joreiendomme blir liggende daarli dyrket; saaledes hænner det paa Vestlannet, at store joreiendomme ligger mestendels udyrket, da innehaverne ikke vover og ikke kan stifte den jæl, som de maatte stifte for at bejynne ordentli dyrkning paa merc en en liten del av eiendommen. Men man kan være paa det rene med, at heller ikke deling kan jælpe jorbruket i længden; for det første er det efter vært vanskeliere at drive de smaa gaare, da arbeidslønnen stiger, og maskinerne, der skal erstatte arbeidskraften, er saa dyre, at de neppe forrenter de penge, de koster, naar de kun anvennes noen dage om aaret paa en liten gaar. Desuten er jo stillingen halt eller fult uholbar allerede for det annet slægtled efter delingen.

Et par exempler vil vi ennu nævne paa større jorbesiddere. En stor gaar i et av Norges flateste og mest befolkete distrikter. Gaaren kan unnerholle ialfal 40 kjør. En ennu mindreaari arving skal overta gaaren. Gaaren er imidlertid vanskjøttet, dels unner sønnens mindreaarihet, dels ossaa mens faren levet, da denne var kommet tilakters paa grun av mange forpliktelser paa gaaren, som hans søskenes talrihet hadde paaført dem, dels hadde faren maaske

heller ikke forstaat rikti tidsmæssi lanbruk. Den omtalte arving har en mængde søskene. Formynderne raader ham til at sælle gaaren, de mener, at han ikke vil klare det med den jæl, faren har efterlat. Men den unge man beslutter sei til at beholle gaaren. Først hugges der for 30 000 kroner i gaarens skov for at klare den jæl, som ikke lar vente længer paa sei. Efter det kan han ikke ha noen intækter av skoven i de første 15 aar. Søskenene gir avkald paa en god del av det, der tilkommer dem; men penge til at sætte driften igang er der ikke. Den lille goseier skal saa bejynne med utsikter til et arbeidsomt og sparsommeli liv, vorved han muliens kan klare stillingen, mens bygdens øvrie beboere er spænt paa, om han ved fallit vil miste gaaren, der i mange slægtled har været i familiens eie. — I samme del av lannet er en annen gaar, den største paa lang avstan; paa gaaren holles adskilli over 100 kjør, den har eget meieri. Gaaren eies av en pengestærk proprietær, der er kommet fra en kjøbstad i nærheten. Arbeiderne paa gaaren erklærer, at avlingen paa gaaren lider store avbræk, da eieren ikke altid forstaar, vad der maa foretas — tørt hø blir ute i stak i reinvær f. eks. —, og arbeiderne jør ham ikke opmærksom paa, vad der maa foretas, dels fordi de synes, at annet ikke kommer dem ved, æn vad de blir sat til, dels fordi de frykter for, at han skal bli irriteret, om de ville blanne sei op i hans affærer. Saadan er det: Unner den kultur, der er bygget paa eiendom og penge, kan jorbruket kun sættes rikti igang, naar der er penge tilstede, og kun da resikerer den, der nyder eiendomsprivilegiet ikke at synke i jæl; men kun sjellen forstaar de, som har penge jorbruket, og dette lider derfor unner deres ledelse. Fulent drives jorbruget næsten aldri unner denne kultur.

Som man ser befinner Norges jorbesiddere sei i jevn og sikker synken. En del av jorbesiderklassen vil efter al sansynlihet gaa unner, det er jo slet ikke umuli, at dette vil bli en stor del. En annen del vil vel muliens ved anstrengt arbeide og ved at gi avkal paa livets behageliheter og leve tarveli kunne holle sei, ialfal en tid. Stærkt utviklet kooperation vil kunne forlænge denne tid, men neppe mere, og muliens vil jorbrukerne alle forstaa, at kooperationen kan gavne dem. Det er og vil bli liv stadi fult av angst og anstrengelse for at kunne klare næste betalingsdag til banken, mens deres antal, som faller ijennem, stadi tiltar. Heller ikke de store joreiere er fri for denne usikkerhet og denne angst, baade for sei selv og for sine børns fremtid, og vad er da det hele joreierforhol værd? Vad er stillingen som joreier unner disse forhol, især da for alle de mindres vedkommende, annet en en trældom unner bourgeoisiet, der sætter pengene i bankerne og hæver renter av dem; at bankens fordringer sker fyldest, er jo den væsentlie frugt av bønnernes arbeide. I de siste 30 aar er de aarlie-produkter av joren fordoblet, men bønnernes levesæt forbedres kun langsomt, vis der overhode er almindeli fremgang. Og dog kan nutidens kulturmidler skaffe os alle velvære. Mot dette staar den frie nydelse som et solbelyst lykkens lan; og vorfor skulle joreierne holle paa sin eiendom, naar de ved at opgi den kan naa dette lan?

Og dog ligger tyngden i det sociale spørsmaal paa lannet deri, at noen arbeider for løn for andre paa jor, som disse innehar, og at disse andre kan disponere over de produkter, som fremkommer ved dette arbeide, mens de første ikke har noet at opholle livet med, naar de ikke kan faa arbeide hos joreierne.

(Forts.)

Krapotkin og attentatet paa keiserinne Elisabeth.

Den danske forfatter Johannes Jørgensen, der har været realist, fritænker og radikal, men nu er konservativ og katolik, skrev for en tid siden i dansk „Nationaltidende“: en artikkel, vis hovedinhol var følgende:

Den virkelige forbryder.

Hver gang man hører om et av de store attentater og mord, forøvede af anarkister, hører man ogsaa, at gjerningsmanden har opholdt sei en tid i London. Fra London kom Caserio, Ravachol, Henry, manden, der skjød paa kong Umberto og manden, der dræbte Canovas del Castillo. De kom hjem til deres fædreland forsynede med de læresætninger, de havde erhvervet sei i London.

Krapotkin fører i London feltherrens fareløse existens, der fra en fjern høi gjennem kikkert iagttager sine troppers fremrykning og slagets gang. Fyrst Peter Krapotkin er den fine mand, hvis fine hænder ikke plettes af det blod, hans disciple udgyder. Naive idealister erklærer ham for en av aarhundredets ædleste aander — dr. Brandes er stolt av at besøge ham og forsyner en dansk oversættelse af en af hans bøger med forord — og medens disciplene henrettes, lever mesteren sit komfortable bourgeoisliv i en londonsk forstad.

Men det nytter ikke at guillitonere Ravachol, saalænge Krapotkin sidder i fred og frihed og med sine fanatiske ord skaber nye handlingens mænd.

Det, som nu burde ske, forhindres desværre af Englands asylret. Theoretikeren i London vil uhindret kunne vedblive at sende sine mordengle ud over verden.

Og dog har den store englænder Thomas Huxley udtrykkeli erklæret:

„Last og vildfarelse burde udryddes med magt; thi vildfarelsen er kilden til forbrydelsen.“

Os bekjendt hadde av de tidligere attentatforøvere kun Henry været i London og muliens Angiolillo engang en kort tid. Men Henry hadde da begaat sit første attentat, saa han hadde ikke lært det der. Luccheni har heller ikke været i London, om der end straks efter attentatet jennem telegramburauerne kolporteredes følgende an: „Han er sansynlivis kommet fra London, da der derfra er utsent en man for at dræpe dronningen av Hollan.“

Georg Brandes skriver i den anledning i dansk „Politikken“ en artikkel, vorav vi vil jengi følgende:

„I „Ntd.“ skrev Joh.s Jørgensen 15. sept. en artikkel, hvis mage en grundi fordærvet presse skal lede efter. — — Han citerede nogle uttalelser af et eller andet blad, han iøvrigt ikke nævnte, hvori forsikredes, at Krapotkin, „denne lille gule russiske mandsling“ — han er hverken lille eller gul — ved hjælp af „sin klub og sit trykkeri“ — han har hverken klub eller trykkeri — hviskede bag alle de myrdende anarkister, hvem han havde lært at tilberede sprængstoffer: „Skyd man, skyd!“ Jørgensen selv betegnede det som altfor overbærende, naar den literære sjover, han anførte, betegnede Krapotkin som en „blanding af en kæltring og en idealist“. I eget navn fortalte Jørgensen, at „medens disciplene henrettes, lever mesteren sit komfortable bourgeoisliv i en forstad i London“ (Krapotkin bourgeois! Krapotkins liv konfortabelt!) Jørgensen kan ikke aabne munden, uden at en skrubtudse springer ud af den. End ikke det er sandt, at Krapotkin bor i en forstad i London; han bor paa lannet i Kent. — —“

Videre fortæller Brandes, at han i anledningen har skrevet til Krapotkin og faat et svar, vorav han med Krapotkins tilladelse offentlijør følgende.

22. sept. 1898.

Kjære Georg Brandes!

Jeg er i den grad vant til at læse i aviser af en vis beskaffenhed, at jeg er aarsag eller ophavsmand til enhver oprørshandling, at jeg har ophørt at skænke sligt ringeste opmærksomhed. Jeg undres over, at man ikke har sagt, at Luchenis fil er bleven sat i skaft i London — artikler af den art betales godt af de russiske gesandtskaber.

De fleste er saa vante til at tro, at historien gjøres af nogle faa individer, at det er spildt ulejlighed at ville forklare dem den anderledes. Da de selv ikke er andet end leddedukker, hvad andet kan de da se i menneskeheden end leddedukker, som sættes i bevægelse av nogle faa!

Som De, som alle mennesker, har jeg følt mit hjærte snøres sammen, da jeg erfor drabet paa dette ny offer for den sociale kamp, keiserinnen af Østrig. En aldrende kvinde, ulykkelig længe inden hun havde født sin søn, hvilken anden følelse kunde hun vække end medlidenhed hos alle dem, der kjendte hendes intime historie! Kvinderne og børnene burde idetminste være skaanede i den frygtelige kamp, vi i dette øieblik oplever, og de endnu frygteligere kampe, der forberedes.

Hvis det at jeg gav mit liv, havde været tilstrækkeligt til at skaane blot en del af de ofre for denne kamp, som jeg har sét falde rundt omkring os i disse sidste tredive aar, i gaderne og paa skafotterne, saa burde jeg git det uden tøven. Men det var ikke tilstrækkeligt. Hvad det gælder om, en at bringe menneskene til at tænke.

Analyser Lucheni! Han er født paa en bænk paa boulevarden i Paris; han har aldrig kjendt hverken fader eller moder. Han er bleven opdraget i hittebørns-anstalter først i Paris, saa i Parma. Der blev han i en alder af ti aar kastet ud paa gaden, uden slægtninge eller venner, for at søge næring — mit hjærte snæres endnu mere sammen, naar jeg tænker paa dette barn og saa mange andre.

En og tyve aar gammel anbringes han dernæst i en kaserne, hvor man lærer ham den kunst at slaa ihjel ɔ: at slaa ret mange ihjel uden at skaane hverken fader eller moder eller kvinde eller barn, saa snart han har faaet befaling til at skyde for at frelse folk og samfund. Man har forklaret ham, at i det tilfælde bør menneskeliv ikke regnes for noget. Og saa har man sendt ham ned i Afrika for at slaa folk ihjel.

Derefter blev han tjener hos en kavalleriofficer — mon han i den stilling skulde lære respekt for kvinden? Saa kom han til Schweiz ind midt imellem de flygtninge, der ankom fra Italien efter de opstande, der blev gjorte af sult, og efter de myrderier, der slog dem ned. Hvad lærte han der? At man rundt om i syd og nord massakrerede de sultne bønder. At man i Milano i tre dage i træk skød paa befolkningen og myrdede arbeiderne i hundredevis. At man skjød med kardæsker langs ad gaderne uden at spørge sig selv, om de børn, der faldt, gennemhullede af kuglerne, var ansvarlige for oproret, eller om, hvoraf saa mange forældreløse børn skulde leve. At de rige damer i Milano gav soldaterne blomster og kærtegnede dem med de ord: Skil os af med denne pøbel! Hug tappert ind og sigt godt!

Nuvel, kære Georg Brandes, tænk Dem, at vore børn havde været udsat for et saadant livs indtryk, og sig saa selv, om de ikke ogsaa vilde været udsatte for, at medlidenhedsinstinktet i dem var blevet slukt, og at der i dem var blevet vakt et had mod alle dem, der er rige og aldrig tænker paa den elendighed, for hvilken deres velvære købes?

Man siger ofte let hen det gamle ord, at det nuværende samfund danser paa en vulkan. Men det er den rene sandhed. Man forestiller sig slet ikke det had, der vokser i de fattiges hjærter. Jeg kender det. Det er frygteligt, dette had. Og paa samme tid — hvisker ikke domstolenes virksomhed og hærens virksomhed dem hver dag i øret, læser de ikke i hver en kortfattet meddelelse: „Blæse være med menneskeliv! Ingen sentimentalitet! Hvis det var nødvendigt en dag at guillotinere hundrede mænd og kvinder paa én gang eller i et sammenstød at udrydde hundrede tusinde arbeidere og bønder for at frelse samfundet og slaa oprørerne med skræk — saa burde man ikke betænke sig paa at gjøre det!“

Og derefter undres man over, at der findes fattige, som vender sætningen om, og som siger, at hvis det blev nødvendigt at dræbe hundrede mænd og kvinder paa gaterne det — saa burde man gøre det.

Det at tro paa den magiske magt, som en henrettelse fører med sig — det er jo selve det nuværende *Credo's* første trosartikel. Politikerne, præsterne, adskillige filosofer vedkender sig den. Og saa vil man, at de fattige ved en høiere indskydelse skal naa til et videre livssyn! At de skal ophøre med at tro paa det selvssamme! At de skal lade være med at sige, som Luccheni har sagt til sig selv: „Det gælder om at slaa lige meget hvem af de mægtige ned; det vil faa de andre til at tænke over den uret, der i samfundet begaas.“ At fordre saa meget af dem, er jo den rene absurditet.

I selve disse dage, hvor man har talt saa meget om kejserinden af Østrig, er der her i England, i omegnen af Northamton, sket fire forsøg paa at faa jernbaneteg til at løbe ud af skinnerne, fire dage i træk. Store stene, tykke bljælker er blevne lagte paa skinnerne af forskellige jernbanelinjer for at ødelægge hurtigtogene. Var det lykkedes, vilde det have været endnu frygteligere end mordet paa en enkelt person: kvinder og børn vilde være blevne knuste, familiefædre dræbte, arbeiderfamilier brødløse. — Hvem har gjort det? Visselig hverken socialister eller anarkister. Der er ikke tvivl om, at dette er gjort af en eller anden mand, i hvis hjærte elendigheden har avlet et had til samfundet, og som ligeledes har sagt til sig selv: „Det gælder blot om at slaa til iflæng; det vil faa dem til at tænke over vore nødraab.“ — Dette altsaa er den vulkan, hvorpaa der danses.

At give en kvinde et stød i hjærtet alene ud fra den formodning, at dette hjærte aldrig har banket for de lidende i menneskeheden — visselig, det er frygteligt, at sligt kan ske. Men saalænge der anstilles blodbad som det i Italien, og saalænge man vedbliver at indprente menneskene ringeagt for menneskeliv og fortæller dem, at man bør slaa ihjel for det, som man tror er det almene vel — saa længe vil der falde ny og atter ny ofre, og det, selv om man vilde halshugge alle dem, der tager parti for de fattige og grubler over elendighedens psykologi og har mod til at sige, hvad de véd.

Her har De, kjære ven, mit svar. Paa deres venskabelige opfordring har jeg maattet sige, hvad jeg tænker. Gør den brug deraf, som De finder for godt. Jeg skulde have svaret Dem to—tre dage før; men vi er i dette øjeblik i en ganske lille landsby, saa deres brev blev forsinket . . .

Deres oprigtigt hengivne

P. Krapotkin.

Forholsregler mot anarkisterne.

—o—

Staterne har besluttet sei til at avholle en kongres, vor det skal diskuteres, vilke forholsregler man vil ta mot anarkisterne i anledning af attentaterne.

Man kan ikke vente, at volsomme forholsregler mot folk, der er misfornøiet og fortvilet, vil utvirke, at disse vil optræde mindre volsomt en før. Det kan derfor være af interesse at se, vilken forbindelse der har været mellem tiliere begaaete attentater og tvangsforholsregler og volsfremgangsmaate fra staternes side. Vi vil opnævne alle 90-aarenes attentater og foranledningen til dem.

Ravachol var blit afskediget fra sit arbeide for sine anarkistiske meningers skyld; han kunne ikke faa mere arbeide i samme by, og da han forjæves hadde forsøgt dette, var hans penge sluppet op, saa at han ikke kunne reise; den strenge lov i Frankrig mot omstreiferi jore, at hvis han hadde betlet sei frem langs lanneveien til en annen by, vilde han sansynlivis straks være kommet i fængsel. Da han efter 6 maaneters forløp ikke hadde faat arbeide, og han og hans mor hadde lit frykteli av sult og nød i enver henseende, henvente han sei til en gammel rik dame, der levede uten synderli samkvem med omverdenen, fremstillet for henne sin stilling og anmodet henne om jælp. Tre gange anmodet han henne om jælp, og fik avslag, og da han tredje gang fik avslag, stak han henne ijæl med en kniv, grep to sølvlysestaker og flygtet. Fra nu av var han fredløs. Politiets efterstræbelser jore, at han ikke kunne vise sig; for ikke at sulte ijæl maatte han unnertiden gaa in i en by i mørkningen, in i en butik og gripe i pengeskuffen; ved en saadan leilihet dræpte han to kvinner for ikke at bli fakket. Dette varte i flere aar. Tilsist kom han til Paris. Den man, han kom til at bo hos, var en politifulmækti personli imot; politifulmæktien benyttet sin stilling til at faa mannen dømt til 2 aars strafarbeide, mens konen og børnene blev ijen, prisgit nøden. Saa kastet Ravachol sin berømte bombe i politifulmæktiens hus.

Bomben i restaurant Véry blev kastet, fordi restauratør Véry hadde hadde gaat frem mot Ravachol paa følgende maate: R. kom i restaurationen og talte der om sine anskuelser. Véry viste interesse for R.'s

ideer og vant hans tillid. Denne benyttet Véry paa den maate, at han utspurte R. paa alle maater om attentatet. R., der trodde, at Véry nærmet sei hans meninger, uttalte aapent sin sympati med attentatet. Véry budsente politiet og R. blev arresteret. — Henry la en bombe i et grubekompanis hovedkontor i Paris, mens grubearbeiderne streiket; ved flere streiker i forveien var militær utkommanderet mot de streikende, og adskillie arbeidere var blit skut; da militær kom ossaa ved denne streike, la Henry sin bombe i kontoret; bomben blev, før den eksploderede, tat av to politimæn; da de paa politikontoret ville se efter, vad der var inni, sprang bomben, og flere politimæn dræptes. Det opdagedes ikke, vem der hadde lagt bomben. — Vaillant var et barn av Pariserelendiheten, og han var derfor allerede som barn kommet i kollision med politiet. Han var blit anarkist og var blit forfult av statsmyndiheterne unner sin agitation. Da han ikke kunne faa sit ophol i Paris, drog han til Amerika og senere til Belgien, men intetstes lykedes det ham at faa brødet. Han vente tilbake til Paris; ossaa der svant haabet for ham om at kunne skaffe sei en existens, han følte sine kræfter svigte som følge av de langvarie savn, og da han saa unnergangen foran sei, besluttet han, ossaa paavirket av intrykket av den elendihet, han stadi saa om sei, før og nu, at dra Frankrigs lovgivere med sei i unnergangen, da han ansaa disse for at være bærere og skapere av det samfun, som jore det umuli for ham at leve, og da disse efter Ravachols attentat næsten hadde umulijort en agitation for de anarkistiske ideer, som han ansaa for den eneste vei til proletariatets befrielse. Han kastet en bombe i det franske deputeretkammer. — Henry kastet en bombe i en første rangs kafé, som bourgeoisiet søkte, fordi bourgeoisiet med tilfredshet og bifal støttet politiet, da dette i anledning av Vaillants attentat lot flere hundrede mennesker fængsle, der var aldeles udelaktie i attentatet, og lot dem dømme til fængsel i intil to aar, dels uten annen grun æn deres meninger dels paa grunlag af falske angivelser, jorte af folk, der fik betaling af potitiet for sine meddelelser, mens de dømte forlatte familier blev ijen og led nød. — Caserio dræpte præsident Carnot, fordi denne næktet at benaade Henry til livsvari fængsel, da Henrys mor persoli infant sei hos Carnot og bad ham derom.

Saa har man de spanske attentaier: Gallas kastet sin bombe mot Martinez Campos, da denne stod foran sit regiment, fordi Campos hadde kommanderet en troppeafdeling og lat en mængde sultende proletarer skyte i distriktet omkring Ceres, da disse unner hungersnøden der efter uaaret 1892 tok mat, vor de fant den; Campos kom fra det; men hans adjutant rammedes dødeli. — Bomben i Liceoteatret i Barcelona blev kastet blant denne millionærbys gulklætte publikum paa en fesfaften i teatret, fordi der i Spanien var sat forfølgelser i sene mot de misfornøiete og anarkisterne i særdeleshet, vorved efter den for spanske myndiheter eiendommelie kategoriske og grusomme fremgangsmaate mange uskyldie mennesker var blit fængslet, og denne forfølgelse hadde tat sine fleste ofre blant fabriksproletariatet i Barcelona til kapitalisternes tilfredshet. — Angiolillo dræpte Canovas del Castillo, fordi der efter attentatet paa en kirkeprocession i Barcelona blev fængslet 3 a 400 mennesker i flæng av alle samfunsklasser og med de forsjelliste meninger; en del av disse blev utsat for de skrækkeliste pinsler, de blev brænt med gløende jern, de fik hode og hænner sat i klemmer med spisse jernpigger i, fik sine kjønsdele avfilet o. s. v.; unner disse pinsler inrømmet de, at de var delaktie i attentatet, og paa grunlag af disse „tilstaaelser“ blev 8 av dem dømte til døden og en mængde andre til fængsel fra 2 intil 20 aar. Rygtet om, hvorledes tilstaaelserne var kommet istan, kom ut, og den offentlie mening tvang rejeringen til at ta saken op ijen. En proformarevision av dommen foretoges, idet en ny krigsret nedsattes, men den tok kun uten videre de saakalte tilstaaelse for gyldie beviser og dømte 5 av de anklagede til døden, resten til mangfoldie aars fængsel. Ministerpræsident Canovas del Castillo stadfæstede dommen, sjønt de dømte hadde tilstillet ham en skrivelse, vori de forsikret om sin uskyldihet, og at de kun hadde avgit de „tilstaaelser“, per forlangtes, for at faa en enne paa sin ulidelie smerte unner pinslerne. To av dømte, Ascheri og Melich, lykkedes det at faa smuglet vær et brev ut av fængslet før dommens fulbyrdelse. Melich fortæller, at politiet viste om attentatet, før det blev begaat. Melich var, sier han, dagen før attentatet kalt op til politiet og unner trussel om fængsling blit paalagt at skaffe en liste over anarkisterne i Barcelona innen 24 timer, da man viste, at der skulle begaaes et attentat. Dog hadde politiet intet foretat, den store kirkeprecession var ikke advaret, ja, politiet var ikke engang saa talri tilstede unner denne, at det fik tat attentatforøveren, som man ennn ikke vet, vem er. Ascheri, der blev henrettet, sente et brev til redaktør Rochefort, som denne offentlijore; i brevet anklager Ascheri Barcelonas politidirektør, Don Daniel Freixa for personli at ha anstiftet attentatet for at faa anledning til at foreta en massefængsling af alle oppositionelle, anarkister i særdeleshet, og anfører til begrundelse herav en del uttalelser, som Freixa flere maaneter før attentatet var kommet med til guvernøren i Catalonien, mens Ascheri var tilstede. Ascheri tilstaar nemli, at han efter opfordring hadde tat tjeneste som politispion for guvernøren, idet han troede derved at faa unnerretning om politiets planer mot anarkisterne.

Luccheni dræpte altsaa keiserinne Elisabeth, fordi den italienske stat hadde lat de sultne skyte ned i hele Italien og i særdeleshet i Milano, vor han da opholt sei, og fordi han viste, at det samme foregik i i andre lanne; han ville, som han sa: „derfor angripe den onne menneskehet i dens spisser.

Som man ser, har attentaterne i de fleste tilfælle sin aarsak i tvangs- og volsforholsregler fra staternes side. Vis man derfor nu vil ta tvangs- eller volsforholsregler mot anarkisterne for at forebygge attentater, vil man efter den erfaring, som de ovenfor opreinete begivenheter gir, opnaa det motsatte av, vad man tilsikter.

Forberedelser til konferencen mot anarkisterne.

Først kommer et telegram fra Alexandria omtr. saalydende: Et planlagt attentat mot den tyske keiser unner hans ophol i Jødelan er opdaget. Endel italienske anarkister er arresteret. Paa et bor i en restaurant var henlagt et par æsker, innehollende patroner og endel knalkviksøl. Det hele var knyttet sammen, saa det saa ut som reisegos. Det var bestemt til Jaffa. Værten i restauranten er delakti i komplottet og arresteret.

At en restauratør, der har været med at lave bomber, skulle henlægge disse paa et bor restauranten, vor envær jæst kunne komme og se paa dem, er utænkeli.

Dette har man forstaat. Derfor laver man noen dage efter historien om og telegraferer: Vær av de til attentatet paa keiser Wilhelm bestemte bomber inneholt 2 pun knalkviksøl og 26 revolverpatroner av svært kaliber. Bomberne bestaar av galvaniseret jern, omspunne med blytraad. De fandtes i en italieners magasin, inpakket i en kiste. En i Triest føt italiener skulle bringe dem til Jaffa. Han jore tjeneste som opvarter paa en damper og hadde skaffet sei samme stilling i hotel Bristol i Jaffa for der at opbevare bomberne.

Muliens har man funnet noen bomber; men bomber, som man snart kan fortælle er funnet et stes, snart et annet, er tydelivis funnet av politispioner hos politispioner. Man fortæller skrønen, som den jør mest virkning, og da man først har fortalt den paa en maate, som er saa daarli, at alle forstaar, at det er en skrøne, fortæller man den dagen bakefter paa en annen maate, som alle ville ha troet, vis den først var fortalt paa den maate. For at bevise historiens sanhet har man muliens bomberne at fremvise.

Det hele er sat i sene for at skræmme den tyske keiser og de øvrie stater til at være villiere til at gaa med paa tvangsforholsregler mot anarkisterne. Heldivis var den italienske rejerings komedianter for dumme.

Muliens de derved har forskjærtset hele skitten.

Authen & Petlitz bogtrykkeri.